

Ouverturen til Elverhøj var spillet, fremstilledes Visdomsgudinden Minerva paa sin Stridsvogn, iført Harnisk og Hjælm, og med sit Spyd i Haanden. Hun fremsagde følgende Prolog:

Jeg er Minerva! Fra min stille Ro
Paa Tankens høje Slot herved jeg svæver
At se, hvad Eders lave Myrebo
Nu atter af min lyse Tanke kræver.

Jeg Eders Kundskabs Tempel skal som Vagt
I Højhed, Mod og med al Kraft betjene!
Med Spyd og Harnisk som Pallas Athene!
I ønske, at jeg stedse giver Agt,
At Dumhed, Sladder, Pjat og daarlig Tale
Ej nogen Adgang faar til Eders Sale!
Min tause Fugl, som Visdomslys udspreder,
I giver Hæderspladsen i Jert Hus,
At den med sine bløde Vingers Sus
Lidt af *min* Aand kan vifte over Eder!
Apollos' Lyre med de skønne Toner
Og dybe Klang skal stundom dale ned
Og bringe Hilsen fra de høje Zoner,
hvor Sangens Gud har Hjem i Fryd og Fred!
Og muntre Fauner, som med Leg og Spil
Forkorte Tiden, I indbyde vil! —
Vel an! Jeg gøre skal for Jer mit Bedste,
Men — da jeg just i *dette Hundredaar*
Foran saa mangan Kvindehær maa drage,
Der frem i Kamp for Kvindesnille gaar,
Ikkun som Gæst — jeg maa det dybt beklage —
I Ny og Næ til denne Plads jeg naar;
Maaske ad Aare jeg mit Bo kan fæste
Til Stadighed hos Jer i denne Stad! —
Ej mer i Aften! — Nu vi skilles ad!
Men før jeg gaar, jeg ønske vil, at dette,
Som her jeg ser i første spæde Vorden,
Maa som et Straa, der skyder op af Jorden,
Snart vokse til og sætte Aks og Kærne
Og blive det, I ønskede saa gerne:
Et Hjem, hvor Kundskabskærner I kan finde,
Et Hjem, hvor Talens Traade snildt sig flette,
Et Tilflugtssted for mangan ensom Kvinde! —

Imellem Borgerrepræsentanterne forhandlede den 28. Oktbr. om Budgettet for det kommende Aar. Det var ønskeligt, om de skatteydende Kvinder synligt vilde vise deres Interesse for de